

[Thomsen.]

nogen videre afskrækkende eller forbedrende Indflydelse. Men vi mener dog, at Straffen kan have sin Betydning over for dem, der kun handler af Letsindighed eller af andre paa Overfladen svømmende Bevæggrunde. At den Mand, der svigter Kvinden, som han har besvangret, ved at unddrage hende den Støtte af personlig og økonomisk Art, som han er hende skyldig, og som hun har anmodet ham om, straffes med indtil et Aars Fængsel, naar hun af den Grund gaar til Svangerskabsafbrydelse, finder vi meget heldigt, ogsaa fordi vi tror, at Bestemmelsen vil bidrage til at styrke Kvindens Stilling og derigennem til at hindre Svangerskabsafbrydelse.

Ogsaa Straffebestemmelserne for Hjælper, Læger og Ikke-Læger, der forser sig paa dette saare vigtige og alvorlige Omraade, og ikke mindst for dem, der anvender Tvang og Trusler over for Kvinden — i hvilke Tilfælde der endog kan blive Tale om Straffe paa indtil 12 Aar —, finder vi rigtige og formaalstjenlige.

Med de nye Straffebestemmelser i § 6 og med Ophævelsen af Straffelovens § 242 falder den største Del af Sagerne om Svangerskabsafbrydelse uden for Nævningerettens Omraade. Da disse Sager jo for langt den største Dels Vedkommende kun vil komme til at dreje sig om ganske smaa, ja, minimale Straffe, vilde det være urimeligt for disse Sagers Skyld — ogsaa af rent praktiske Grunde — at sætte det store Apparat i Scene, som et Nævningeting er, hvad jo heller ikke finder Sted for andre Sagers Vedkommende, naar der er Udsigt til lignende Straffe. Og her maa vel ogsaa det gamle Ord gælde: Man skal ikke skyde Spurve med Kanoner — det kan jo somme Tider være vanskeligt at træffe. I øvrigt maa det erindres, at ved disse Sagers Fremkomst vil Domsmandenes Medvirken i Straffesager for længst være indført i dansk Strafferet.

Endelig skal jeg saa omtale den vejledende og hjælpende Virksomhed, som skal udøves gennem de Klinikker, der efter Lovforslagets §§ 9—12 skal oprettes omkring i Landet, og helst saa hurtigt som muligt, saa at de kan være til Raadighed ved Lovens Ikrafttræden. Oplysningen om seksuelle Spørgsmaal staar jo langt tilbage her i Landet. Det maa vi med Skam bekende. Hjemmene har ikke magtet dette Spørgsmaal, Skolen heller ikke, og jeg siger næppe for meget, naar jeg hævder, at som Helhed taget magter ingen af de to Institutioner Op-

gaven i Dag. Den Oplysning, som største Delen af vor Ungdom skaffer sig, tilgaar den derfor mest ad uheldige Veje og er uheldig baade af Form og Indhold.

Som Forholdene har udviklet sig her i Landet, er det da meget stærkt paakrævet, at der fra Offentlighedens Side træffes Foranstaltninger til, at enhver voksen Person kan faa Oplysning om seksuelle Spørgsmaal paa fuldt ud betryggende Maade. Vi maa mene, at dette, som Forholdene for Tiden ligger, kun eller i alt Fald bedst kan naas gennem de Klinikker, der foreslaas oprettet ved de offentlige Sygehuse, og gennem den Vejledning, der gives af dertil godkendte Læger og Sygeplejersker. Om vi saa siden kan underbygge denne oplysende Virksomhed ved en god, sund og naturlig Oplysning af Ungdommen gennem Hjemmene — hvad der var det bedste — eller Skolen, maa Tiden vise.

Disse Klinikker vil efter vor Formening i Forbindelse med Spædbørnsstationer, Mødrehjælp og andre lignende Institutioner af offentlig eller offentlig anerkendt Art blive til uvurderlig og paakrævet Hjælp for vorde Mødre. Gennem Ydelse af Raad, Vejledning og Støtte baade af lægelig, juridisk, moralsk og økonomisk Art kan de faa den allerstørste Betydning, hvor det gælder om at naa det foreliggende Lovforslags Formaal: Modarbejdelse af ulovlige Svangerskabsafbrydelser. Jeg tilføjer, at til Bestridelse af Udgifterne ved disse Klinikkers Oprettelse og Drift betaler Statskassen Halvdelen — ikke indtil Halvdelen.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til det høje Tings velvillige Behandling og hurtigste Vedtagelse.

Med de Bemærkninger, jeg her har gjort, har jeg tillige anbefalet Forslag til Lov om Ændring i § 235 i Borgerlig Straffelov af 15. April 1930, idet vi er enige med den højtærede Justitsminister om, at som Tiden og Udviklingen har forment sig, er det ikke muligt at forbyde Forhandling af de her omhandlede Genstande og Stoffer. Forhandlingen bør imidlertid foregaa paa saa betryggende Maade som muligt, og jeg kan derfor ogsaa anbefale dette lille Lovforslag til Vedtagelse.

Det samme gælder Forslag til Lov om Ophævelse af § 242 i Borgerlig Straffelov af 15. April 1930. § 242 maa udgaa, fordi alle disse Straffebestemmelser nu samles i Svangerskabslovens § 6, og dette Forslags Vedtagelse vil jo have den af den højtærede Justitsminister nævnte Følge — hvad jeg